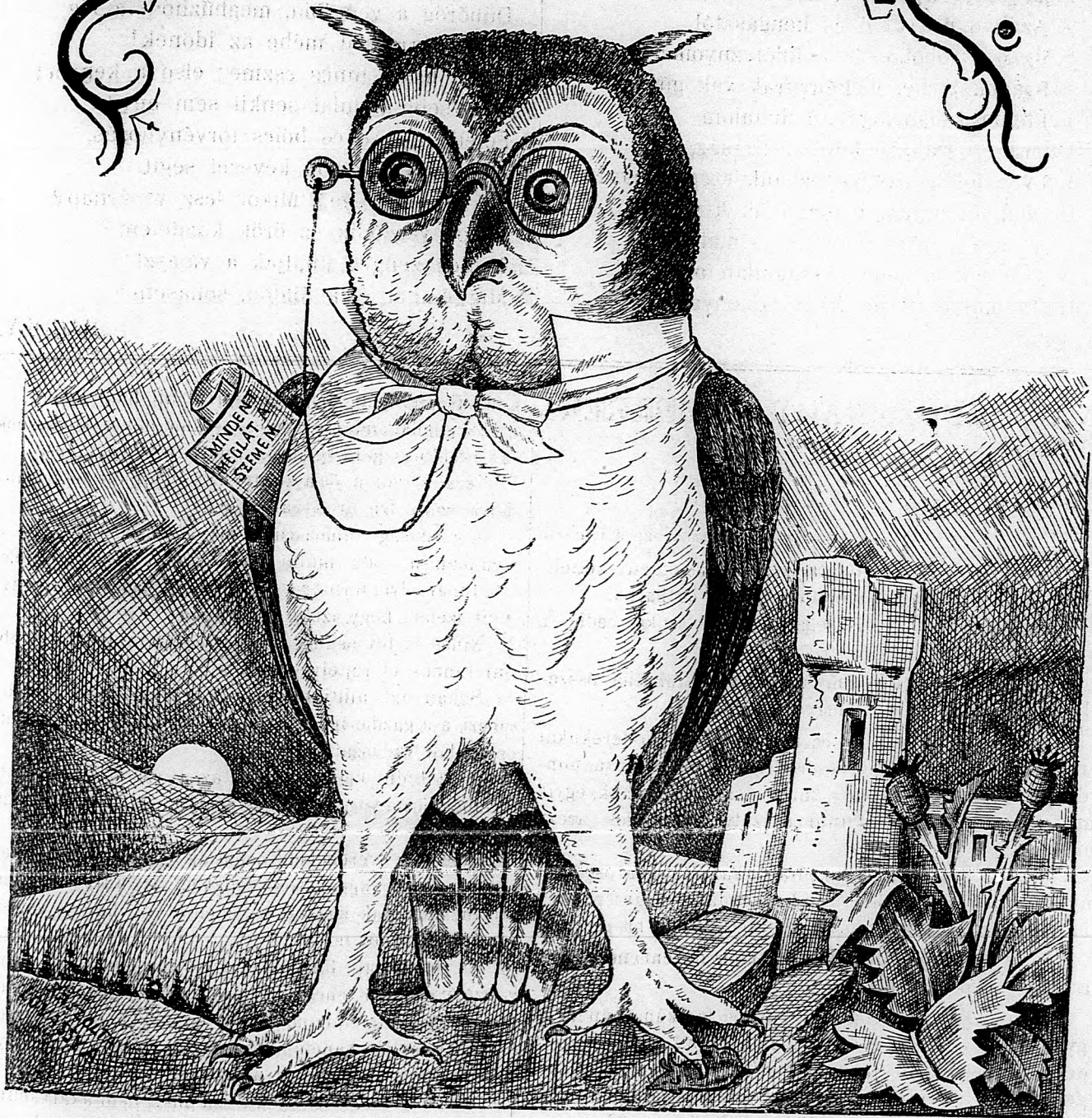

BACOLK

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS:
LOVASSY ANDOR.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:
NAGYVÁRAD, URI-UTCZA 5. SZÁM.

LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

Megjelenik vasárnaponként.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre	-----	8	frt
Fél évre	-----	4	é
Negyedévre	-----	2	é

Egyes szám ára 16 kr.

V A S Á R N A P.

Megpihent az Úr a hetedik napon,
 Derű ömlött szét fenséges homlokán;
 Nyugalmat óhajt Isten és az ember;
 Haladjunk tehát a Teremtő nyomán.
 Pihenés nagy napja, üdvözölve légy!
 Megszentel téged a bölcs törvényhozás,
 A szabad óra üt és kongásától
 Szünik a robot és a lidércnyomás.
 Századok terhe, kényurak vak gögje,
 Féktelen vadság, erő, hatalom,
 Durva erőszak, lelki testi rabság,
 Le vagytok győzve ez áldott, szép napon!
 De hogyha virad, ismét fel kell venni,
 A sulyos igát, a gyötrő jármokat;
 A verejték cseppje szakadatlan omlik,
 Ha hajnal derül és jó az alkonyat.

Meddig tart még a kínos, nehéz csata?
 Tőke és munka szilaj lángolással,
 Fékevesztett, emésztő gyűlölettel,
 Farkasszemet meddig néznek egymással?
 Hátra megyünk ismét és nem előre;
 Közöttünk újra válaszfalak nőnek!
 Dübörög a vén föld, megbűzhödt a lég
 És zivatart rejt. méhe az időnek!
 Nincs haza, nincs eszme; első a kenyér;
 Nemesebb indulat senkit sem hevit!
 Fejedelmi szó és bölcs törvényhozás,
 A veszélyes kóron keveset segít.
 Mikor lesz vége? Mikor lesz vasárnap?
 Mikor végződik ez örök küzdelem?
 Milliók zengik, kiáltják a választ:
 Míg ember él a földön, sohasem!

BAGOLY.

NAGY IDŐK, NAGY EMBEREK!

XVII.

P A P J Á N O S.

Mottó: Szereti a pap a lencsét.

Két féle gólya van a világon: fehér és fekete, kétféle
 Pap János van Nagyváradon: szőke és barna.

A barna a vármegyét szolgálja, a szőke pedig a
 város kenyerét eszi.

Derék, csendes ember mindkettő és mintha össze-
 beszéltek volna, egyik sem nősült meg.

Méla, bús agglegény ez is, az is. Karcsu derekukat
 nem fonja körül a csicsergő feleség ölelő karja, min-
 deniknek olyan az élete, mint a száraz karónak, egyik
 mellett sem virul a futó-paszuly, a virágos arczu
 hitestárs.

Pedig sok leány epekedik utánnuk; takaros legé-
 nyek is ők, el lehetőlük mondani, hogy: szép a
 barna, szép a szőke, mind a kettő szép, ha szép.

Na de ne beszéljünk két emberről, hanem nézzük
 a városi Pap Jánost.

Bölcsője nem itt ringott a kis Janikának; nem itt
 gyúlt ki az isteni szikra; hanem Bikis vármegyében;
 de szive, lelke, ide tapadt Nagyváradhoz; régen el-
 fejtette ő a szeghalmi vadrucza gágogást, a bibiczek
 sikoltozásait, a szárcsa hápogását; hozzászokott mint
 gazdasági tanácsos, a város lovainak nyerítéséhez, a
 hollandi bikák bögéséhez.

Szereti is a szerény, csendes természetű tisztviselőt
 nemcsak az egész tanács, hanem majdnem minden
 város atya.

Csak Heczpáli Jústth Sándorral áll hadi lábón.
 Ez a lelkiismeretes polgár utána néz a közügynek
 és az utolsó garasig megszámloltatja Pap Jánost.
 Kérdőre vonja őt a közgyűlés színe előtt, mondván:
 hova izélte Izé úr a város izéjét?

A gazdasági tanácsosnak azonban rendén van a
 számadása; oda mutat a főkönyvre és visszafelel
 Justhnak ilyenformán: Izépáli Justh izének csak any-
 nyit izélek, hogy izélje fel a főizét.

Nincs is ott semmi baj, legfeljebb a bikák gomb-
 jai tűnnek el rejtélyes módon.

Sokan azt állítják, hogy a rézkartácsokat félre
 teszi a gazdasági tanácsos úr, mivel Afrikába készül
 oroszlán vadászatra.

Mert tudni kell azt, hogy az a szelid, lassu vérű
 ember, iszonyu pusztítást visz véghez, ha kezébe akad
 a puska.

Nemcsak verebeket, nemcsak pacsirtákat, hanem
 agyaras és aggancsos vadakat is lőtt már; még
 pedig nemcsak aggancsos Isten-ökrét, hanem valóság-
 gos vaddisznót is.

A dolog úgy történt, hogy Pap János pár évvel
 ezelőtt kiment sneffezni; ne tessék félre érteni, nem
 olyan sneffek után járt ő, a ki turbékol és selyem
 tunikában jár, hanem olyan sneffre vadászott, a melyik
 repül és a melynek jó a széke.

Azonban a sebes röptü szalonka nem akart felreb-
 benni s a vadász türelmetlenkedni kezdett a hosszu,
 méla lesben.

Végre megdobbant a föld, zörrent a bokor, ropogtak
 az ágak és a sűrű, tövises bozótból előtört egy hatal-
 mas vadkan.

A fejedelmi vad megcsattogtatta agyarárt, füleit

1892

Pap Janos.

mozgatta és vérben forgó szemeit oly indulatosan meresztette Pap Jánosra, akárcsak Heczpáli Justh Sándor.

A tanácsos ur — mint afféle okos, számító ember — legelőbb is egy fiatal cserfára kúszott; de a dühös állat csattogó agyarával, kemény orrmányával túrta, vágta a földet és a fa gyökerét.

A rettenetes, bősüzt ostromtól inogni kezdett a fa törzse; e kétségbeejtő pillanatban Pap János lenyújtotta a puska csövét és egy arasznyi távolból sneff-sréttel homlokába duplázott az eszeveszett fenevadnak s midőn az a földre rogyott, a halálra rémült tanácsos hátára ugrott a sebesült vadkannak.

Azonban a makkon hizott állat talpra állott és bár a lövéstől mind a két szeme kifolyt, mégis botor-kálni kezdett, de minduntalan neki ugrott egy-egy tuskónak.

A vakmerő vadász azonban felfogta a helyzetet; elegáns pápaszemét a vaddisznó orrmányára illeszté, hogy legalább sejtse valamit; azután megmarkolta a győzedelmi zászlót és farkánál fogva kezdte kormányozni furcsa paripáját.

Száguldvá rohant az erdők fenevadja arra, a merre csavarta a kormányrudat a vakmerő vadász.

A szuszogó, röfögő állattól megbokrosodott és össze bődült az újárósi csorda; a sorompónál pedig csodálkozva bámult a katonavárosi vámos.

Éppen esti harangozáskor érkezett meg a tanácsos ur a város majorjába.

A hollandi bikák megéreztek a vadszagot és bömbölni kezdtek; a város lovai pedig rémesen horkoltak.

A tűzoltók hallván a zajt, teljes felszereléssel rukkoltak ki; félreverték a harangokat, felállították a vízpuskákat és addig locsolták a száguldozó vad-disznót, míg végre eltikkadva, lihegve omlott az a terjedelmes pocsolyába, maga alá szorítván lovagját.

Mezey Mihály, a főparancsnok hirtelen oda ugrott és somfa nyelvű csákányával fültövön ütötte, nem Pap Jánost, hanem a vadkant.

A vérrel borított állat csak annyit mondott, hogy: röf; a városi tanácsos pedig sohajtva rebege, hogy: jajj!!

Hosszas, fáradságos munka után kiszabadították az óriás teher alól János urat a tűzoltók és visszadták a hazának.

A fenkölt gondolkozásu tisztviselő azonban nem fordította saját céljaira a fejedelmi zsákmányt, hanem felajánlotta a közös oltárra, felvette a leltárba és a legközelebbi közgyűlésen kiterítették a zöld asztalra a közös prédát.

A természetes vadkant egyhangu határozattal szétosztották a tisztviselők, városatyák és az adófizető polgárok között; mindenkinek jutott belőle egy darab.

Bordé Ferencz, az adóügyi tanácsos, szaglószervét, orrmányát vágta le; Bertsey György, szijgyártó bőrét vitte el nyeregnek, dr. Dóry Ferencz, fogorvos, az

agyarát kérte el; Weisz Károly férfisزابó körmeit occupálta gyűszűnek, Bugyi, a hentes, a sonkákat czipelte a füstre; Szokoly Tamás sörteit tépte ki parókának, Rimler főkapitány a hólyagot fűtta fel keményre, farkát Justh Sándor kapta és gyűrűjét Friedländer Samu.

Szóval mindenkinek betömték a száját; atyafiságosan osztották fel a zsákmányt; még a csontjaira is akadt versenyző; a koponyát és az orját Weiszlovits zokogva tette koporsóba; kocsonya bütykeit pedig a „Kegyélet” balzsamozta be eczettel.

Ilyen a tapintatos ember; mert ha csak maga fogyasztja el Pap János a vadkant, lett volna zaj, zivatar, háborgó mérges beszéd a városi közgyűlésen; de így nem papol Pap ellen sem egyik, sem másik, hanem csodálkozva néznek a vakmerő vadászra; kinek nem mond csötörtököt soha a puskája.

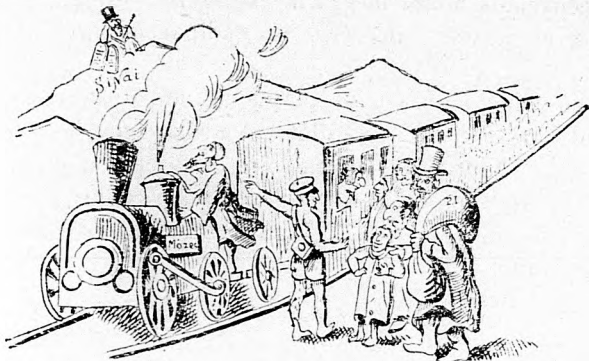
Izé.

ZSIDÓ VILÁG.

— Képekkel. —

Hirsch Móricz a báró bankár,
Tervezget már évek óta;
Fő a feje s gondtól izzad
Göndör, fürtös üstöke.
Üldözi a zsidó népet
A kegyetlen muszka császár,
Kilencz águ kancsukával
Üti, veri hátukat.
Nem lehet ott kósert enni
És viselni hosszú pájeszt,
Hanem hitvány tréflit tömnek
Szájába a rabbinusnak;
A kegyetlen kozák pedig
Levágja az üstökét.
Ez így tovább nem mehet már!
Szól báró Hirsch feldühödve,
Jaj neked, vad muszka czár!
Nem kapsz kölcsönt háborúra;
Lejebb megy a búzad ára
És csődbe jutsz nem soká.
De nem ijed meg a medve;
Szemébe néz a fegyvernek
És üvöltve tépi, vágja
Martalékát a zsidókat.
Hirsch Móricz a derék bankár,
Könnyet hullat keserűt,
Azután meg így szól: se baj!
Letörlöm én a könyeket
S ha utánna megy vagyonom,
Mégis meg fogom mutatni,
Hogy nem vész el az én népem,
Hanem újra kél s feltámad
Zsidóország: Judea!

Ugy tett, a mint kigondolta
Hirsch Móríc, a gazdag bankár;
Megszerezte drága pénzen
Argentina kövér földjét
És azóta Oroszország
Minden zugából özönlik
Izrael ija-fia.

Ábrahám, Mór, Jakab, Bernáth,
Vasutra ül és siet
Az áldott, jó, új hazába
Argentina földjére.
A menyecskék s a leányok
Szintén útra kelnek; mert ők
A viláért nem engednek
Magukba a férfiakat
Ilyen messze földre el.
Mózes könnyes szemmel nézi
Felhőkől a bolygó népet.

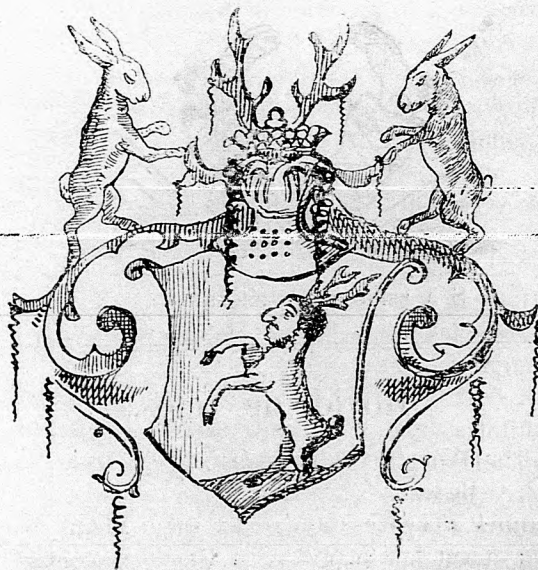

És áldólag pillant olykor
A tengerre, melyen számos,
Büszke gálya emeli
Az üldözött sereget.
Mikor együtt lesznek minden
Összegyűlnek s építenek
Várost, melynek neve lesz
Jeruzsálem.

... Azután
Választanak egyhangulag
A zsidóknak új királyt.
Uralkodó lesz *Hirsch Móríc*;
Kiért minden kebel lángol.

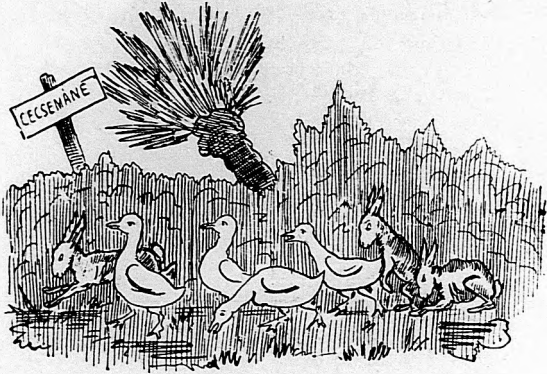

A dicső, nagy fejedelmet
Felemelik egy pászkára
— Paizs helyett jó az is —
És Móríc ur kirántja majd
Hüvelyéből a sakterkést,
Dühösen vág össze-vissza
A négy világtáj felé.
Nyulbőr kaczagánya lebben
S esküszik majd égre-földre,
Hogy nem soká visszaserzi
Betlehemet, Zsodomát.
A festők is megjelennek
Az udvari ünnepélyen
És kapják az esetet,
Pingálnak a czinterembe,
Falakra és oszlopokra.
Freskót, csataképeket:
De legszebb lesz ezek között
Az a kép, mely ábrázolja

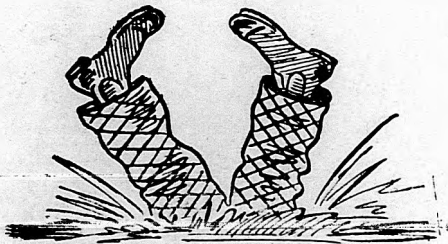

Zsidó ország czimerét.
Boldog lesz az új hazában
A nép és a fejedelem;

Fát ültetnek a kertészek
És az új Geesemánében
Fűzek, olajfák árnyában,
Térdig érő, buja fülen,
Legelésznek falkaszámra

A nyúlak és a libák.
Kereskedhetik mindenki
Azzal, amivel akar.
Szóval nagy lesz a boldogság;
Kivált, hogyha a világgal
Haladni fog az új ország;
Mertha orthodox marad és
Rák módjára visszafele
S nem előre megy a nép;
Elpusztul ismét a város,
Romba dől Jeruzsálem
És Möricz, a dicső király
Megsajnálja tenger pénzét;
Elpazarolt kincseit;
Bankrottot mond s bánatában
Fejjel ugrik a Jordánba

S a zsidó nép szétszalad.

Rövid, de velős.

A szép Wein Bettit eljegyezte Grósz Izidor eczetgyáros Ó-Budáról.

Bettinek a kedves tatája, az öreg Wein Bernát, tizezer forint hozományt ígért leendő vejének.

Ilyen körülmények között boldog volt a fiatal pár: egymást érték a szerelmes levelek.

Ha Izidor irt, Betti azonnal válaszolt; szóval örök mozgó gép volt a posta, mely csakúgy öntötte a gyöngyvirág-eczet szagú, rózsaszínű leveleket.

Egyszer azonban szomorú napra viradt Wein Bernát; megkérték ellene a csődöt.

És ez a csőd igazi csőd volt.

Földre ült az öreg ur egészen és keservesen adta tudtára egyetlen leányának, hogy: nincs kincs!

Betti könnyes szemmel tudatta a csapást szerelmes vőlegényével; esküdözött égre-földre, hogy így, szegényen is hozzá megy: megkészszerzi erejét; dolgozik és hűséges felesége, szorgalmas segítő társa lesz.

Grósz Izidor, mikor megkapta a tudósítást, vakargatni kezdte fejét, azután leült és a rózsaszínű papírra irt egy néhány sort; de mérgesen szétépte a levelet, rohant egyenesen a táviró hivatalba és a következő sürgönyt repítette Nagyváradra, epedő menyasszonyához:

«Betti Wein,

Grosswardein.

GRÓSZ WAHR DEIN.»

A szerencsétlen menyasszony mindent megértett; lehúzta a gyűrűt és sirt keservesen.

ÚJDONSÁGOK.

— **Személyi hír.** *Carmen Sylva*, Románia királynéja, csütörtök éjjel, Vacarescu Helén kisasszonnyal együtt, városunkon keresztül utazott. A vasutnál megjelent a «*Família*» című lap szerkesztősége teljes számmal, élükön *Vulcán* József főszerkesztővel; ki megleghangú beszédet intézett a királynéhez és udvarhölgyéhez. *Vacarescu* kisasszony a remek szónoklat hatása alatt könnyezett és kontyát *megracarla* elkérte *Vulcántól* a főmunkatársat, az ollót s azzal emlékül egy hajfürtöt levágva, oda adta azt a sajtó derék munkásának. Ezen lélekemelő jelenet után a vonat tovább robogott.

— **Mulatság.** A nyomdász ifjuság szombaton, július 18-án a *Rhédey*-kertben mulatságot rendezett, melynek eredménye temérdek sajtóhiba.

— **Szenvedélyes vadász.** Rohay Béla városi fogalmazó és hirlapíró a «*Nagyvárad*» szerkesztőségében *medvét* akart látni, azonban ott csak *medve csukrot* talált.

— **Új fürdő.** A Rimanóczy Kálmán építészünk által tervezett gőz-, kád- és massage-fürdőjén szakadatlan folyik a munka és még ez év folyamán, legkésőbb november elsején, már találgát lehet tartani a kényelmes épülethen.

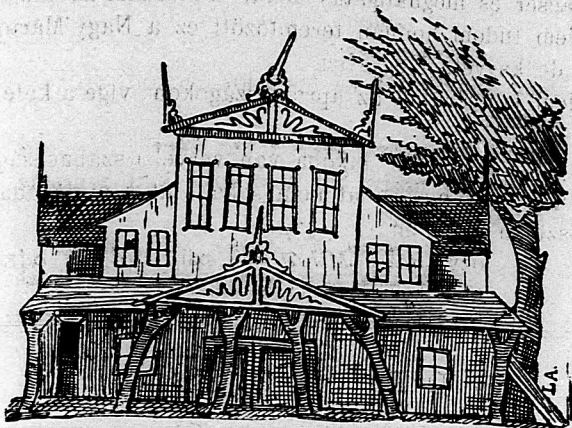
— **Névváltoztatás és áttérés.** *Paksy Gusztáv* szerkesztő és volt antiszemita képviselőjelölt, vezeték nevét *Bachscher*-re változtatta, egyidejűleg áttért a zsidó vallásra. Igazán khölömös!

— **Vasárnap** senkisésem dolgozik, hanem iszik; a kocsmárosok örülnek.

— **Graf Zichy Jenő**, a nagyváradai iparos ifjak önképző-egyletének dísztagja, megígérte az egylet vezetőségének, hogy az augusztusban tartandó országos ünnepélyeken részt vesz és ha kell, szegyet ver. Binye!

— **Új gyógyszerár.** A belügyminiszter megengedte, hogy *Hankovics Ferencz* Szalacson gyógyszerlárt állítson fel, azonban köteles azt egy év alatt berendezni. Mint értesülünk a derék patikus már kezdi is összeszedni a pilulákat a *kecskejáráson*.

A FABÓDÉBÓL.

Viszfájni Jola vendégművész fellépte.

Színházi kritika.

Irta RÓTH MÓRICZ,

rűfös khereskedű, színész és kritikus.

(R. M.) Khirek aláson, khezit cshúkolom, natyszerő művész lipte fel a randjas fabúdében. Tecczik thodni Viszfájni Jola, a nemszeti szünhásztól.

Atta ú, khezit cshúkolom, thübbek küszt, a *Práji Pált*, a mit, thecczik thodni, én is kitönően játszok; de a *Jola* khulléga nadjan sukk hibát cshinálta, igazán sodálkuzom, hodj thopsoltak neki.

Dehát mégis megthürtint: thopsoltak.

Thopsolt *Aradi*, a Gejrő; mert vált neki theli hász, thapsult a sak *szhokácsné*, a ki még *pheszra* volt athtul asz itőtül, mikhor a *Viszváry Jola* vált itt állandúh színész.

Hej, kheszit cshúkolom, pajkusch edj fiathal ember vált a khis khutnyeles eszelött hós, hajrmincz esz-thendüvel.

Akkhar csakhogyan minden likhbe khonál vált a Jola.

Mék mostand is sak viszet felkhovarja ú, mint aszt megmotattha a *Barátságbühl* című vighjáthikba.

De minek nekhi aszt a closszikos vighjáthik a *Tanten Jörgy?* aszt neki nem phászol a temperamenthesz; jabban vált nekhi asz *Jitekes nűhk*; a mit irt khüzösen a *Blohm* és a *Foché* és a mit madjarra farditott a *Pajlaj Edos*.

Meglehetüsen kharakterizálta a Saplúh szokrász, a khibe szherelmes vált a Thárnuki, a Ghizi, aki otán, balandolt a swigermotter a Gandáné és a Dodásné, a Szhidoni.

Pampásan szhöresölte az *Ety cshésze thét*, de rasszul úthögette a Fipszet, a hires nűh szabuth; mert ú nem duhgozta az extra fájn Téh Téh Hullender vászonbuhl; mint éhn, a Ruth páhesi, a színész és rűfös khereskedő; a khithónó fenejerek.

A Jola akárhodj erűhködi — khezit cshukolom — még se nem lesz sahad edj Ruth Mojricz, edj Rassi!

A Vizvájri marad edj szeghletes bodapesti művész és én mindig leszek az, a ki vahltam, a kit cshadál

asz egisz phoblikom; mert a Jolát sakk akkhor ne-vethnek, ha beszil és a szheme ghujóját fhurgatja; de engem khoczognak akkbur is, ha nem beszilek, sak megjelenek a sugójok elűth.

Esz asz igaszí művészet!

Vizvájri sak lesz valami, de Ruth Mojricz vhut és lesz edj igazi színész, a mig edjet rog!

R E N D.

Lassu Mátyás városi bakter nyájaskodásai.

A ragyogó árkangyalát ennek a savanyu velágnak; mán hogy még mit nem beszélnek; asztat mongyák, hogy a vársi tanács elakar bennünket törünyi a földszinirül; mir azir! mer hát aszongya Rinylér ur, hogy sokat alszunk; oszt ütet bántyák mijirtünk az ujságcsenálók.

Hát alszunk hát! Hogy ne aludnánk, ha egisz nap csezmediáskodik az ember, a Jéhova se kívánhattya mitűlünk az ibredezést; elíg, ha derikaj helyett a tromonád kemény löczájára fekszünk, osztég paplany helyett a vársi köpönyeggel takarózunk; nem huzódhatik minden ember a kassziros frájlák suhogó rokojája mellé.

Hajdu lesz ezután aszmongyák, hisz — kirem — az is ember, annak is csak leragad a szeme pellája, ha be-köpörczöl a jó gugyitul.

Hej uram! hejába jár a sűrű patroj; hejába bútatytják uj mundirba a Rinylér ur hadseregit, még se lesz a jobb!

Nem bia!

A gyenyeralisnak kéne szaporábbnak lenni, nem a közleginynek; csakhogya a mi feőkapetányunk sohasem illő helyen tapogat; nem úgy kéne azt cselekedni, nem mindig csak egyik szót kéne a másikba ötögetni, hanem hadi tanácsokat tartani Gyerő urral, Popóczy urral, meg Fassijével; osztég álötözetbe benizni mindenik jukba, mindenik oduba, addig-addig míg hebát nem tanál.

Egy kalendárjomba olvastam, hogy így kell azt vigezni; ott láttam kiirva a párizsi feőkapitányt, va-

lami Lekókot, aki nem egy helyt turbikolt, hanem sürgött, forgott, elevenkedett.

Most is megesett a pocsik dolog; esmét betörték a kis hid túsomszidságába, a város kellő közepin, a Szonnyenvir böttýába.

Egy nagy jukat kaparának az falon, azon búvának be a gonosztívök.

Micsoda egy nagy juk az, még Rinyler ur se látott olyat.

De azir a tekéntetes ur feje nem fért bele; én is toróbáltam, de magam se bódogultam; vigtíre a szürke csacsi fejit dugtam a nyilásba; de jaz nemes paripa füle is megakada az téglába.

Hanem a Rucez Károly, az a sütemény csenáló kis czukrász egészen befírt, ámbátor jókora nagy lopótök billeg a nyakán; csodálkozánk is rajta, hogy vót lehetsíges a dolog! Níztük a feje kaponyáját, hogy nincsen-i gummibúl csinálva?

Nem vót biz a; csak olyan vastag az, akár az enyim; csakhog az enyim tele van izével, a fagyalt gyúró czukrászé meg olyan üres, mint egy hójagg.

Mindazáltal nem Rucez úr a betörő; nem bija!

Én gondolom, hogy kicsoda; én nyomon is vagyok mán.

Sejtem, gyanitom, hogy valami katona követhette el a dógot, mer ott maratt a helyszénin egy *baka-gallér*.

Mos mán csak a belevaló katonát kell megkeríteni, hogyha lehetsíges; akkor azután meglesz a Sonnyenvir lutris bótos tizenkét ezüs forénttya, meg a herczegónaji cigarettája; mivel hogy azt lopák el.

Könnýü dolog az egísz, beztosan kikerül; mer hát megfigyelem, hogy melyik bakának van tizenkét ezüs foréntja, melyiknek nincs karavátlíja és melyik szé herczegónaji papiros szivart.

Ugy-i, hogy jól számítok?

Gyí te csacsi, gyí te árva!

Egyenesen ki a várba!

Vidéki levél.

Tekintetes «Bagoly» tésúr!

Oh kirem szeretettel; beh nagy bajba vagyunk itt Nagy-Szalontán.

Rettenetes nipelnyomás lítezik itt az mi városunkba. Iszontató dógokat cselekszik ez a mi főszogabiránk, ez a Nagy Mártony.

Nem elég, hogy jukat furata a földön; nem elég, hogy felfokasztá a buzogó vizet az ártézi kútbúl; nem ilig, hogy kiadá parancsolatba, hogy minden háznál kiszletbe kell tartani a vízzel tötött fotogémos hordókat; hanem mos, mán még aszt is kitanálá, hogy sem egy libának, sem egy ruczának, de még — kirem szeretettel — egy csirke-fióknak sem szabad az utcaajtó küszöbit átlipni.

Bikót visel az szabad pógár; rabságba sinylódik a városi szárnyas állat.

Mind haszontalanul gágog az gúnár; hiába sáπέtoz a gácsér és meghállgatás nélkül kukorékol az kakas.

Nem tudom honnan teremtözött ez a Nagy Márton úr; de kegyetlen egy firfi.

Nem könyörül ű az apró jószágokon; víge a kofálkodásnak!

Áperté kimondva, bikóba van verve a szabaccság!

Ha jez így megy, hát nem soká kiüt a niplázadás.

Eszt én mondom:

özv. *Rezes Mihályné*, szül. *Mágori Sára*, 48-as kofa, apró marha kereskedő és honlejáný.

É D E S S É G E K.

— Feltáalja Ruzs Károly. —

Jesszusom!

Micsoda kiütetés!

A Telekdi Jóska angazsált a multszertán Meszó-Telekdre tinére.

Szuper fén, előkelő multság folt.

Teljesen zártkörű, teljesen szeparát szoszietás ült asz asztalnál.

Először uty terfesztek, hoty néty króf és három páró is lesz hífatalos; te aszután akként lett elhatároszfa, hoty csak Pakacs, esz a makacs szolkapiró és én kapunk pile-tút.

Ah! Horribil! Micsota pompa, micsoda fény!

Már a pefonulást mekpámulta asz ekész falu.

Pompás fokaton ropogtunk pe a fasuttól.

A telivér ankol lófak csak úty repültek asz úton; horkoltak és prüszköltek a nemes állatok, mintha sejtették folna; hoty én ülök a hintóban!

Mikor a Kas-Téj előtt lepattantam, két komorna és három inas emelt ki a kocsi párnái kösszül.

A szifes, parásákos, fokattatás alkalmával slitz támadt a frakkom spitzén.

Kénytelen foltam átöltöszni és úty megjelenni a ketves famil körépe.

A Jóska nacscságos ur röktön mekkinált ety pohár Mar-Tinóval; te én szemérmesen mondám, hoty: merszi, zső nő pri.

Peszszeg nyakalt Pakacs, a szolkapiró!

Jah; te enkem iszkat a szeszélyes ital.

Famöz ety természetem fan nekem. Hiápa! Nem tehetek róla; inni nem tutok.

Hanem a finom raku lefeseből annál többet szür-
csöltem és mohó étfátytyal falatosztam a pompás
pecsenyéből.

Jesszusom! Mily felsikes szaftja, mily mekkapó
karnirunkja folt annak a marhasültnek!

Sohsem hittem, hoty falun olyan hatalmas pecsenyét
lehet kapni.

Nekem itt Fáradon natyon rákós falatok jutnak;
olyan fén, örek, kiaszott jószakok. Pfu! Elmety a
kusztusom, ha rákontolok.

Annál natyoppszerű eletelekkel traktált enkem a
Telekdi család.

A Jóska natysága mek erőfel le akart itatni.

Piszony Isten, leakart szopatni!

Szakatatlanul töltötte a poharampa a trága, jó port.

Szentsékes ék, majt mekütött a kuta!

Minten férem a fejembe szaladt.

Annyira kápa lettem, hoty epéd féke felé a szá-
mosó fizet is puncsnak nésztem és mekittam.

Olyan rosszul is lettem tőle, hoty a lompos parkba
rohantam nyilatkoszni.

Te mékis elmonthatom, hoty: hapár a puncs misze-
rapl, aszért a tiné colosszal folt.

Eszť nefeszem asztán jóiszű falusi mulatsáknak!

Asz itekességem is szünni kesztett.

Kütönösen mikor mekmutatták a rékisékeket.

Van ott instálom, ety tiszennetyetik Lajos korapeli
theás findzsa, van ety króf Haller-kori, réki szolkáló
és ety örek hetes, a ki Napoleon ellen harczott.

Ikaszi antikfitás falamennyi.

És én szeretem a rékisékeket; asz archeolékianak
naty parátja fatyok.

Folyton kutatok, fitetek mekann is.

Mikor külföldi utamról Mező-Telektről haszatértem,
akkor is ety réki fasuti jetyet mutattam a Kóhn dok-
tornak.

Te a kaszember nem fogadta el asz ócska kártyát,
hanem petett ety extra kapinetpe, a hova csak ety
ülő helyet csináltatott Pellusi Paross Kápor, a mi-
niszter.

Note sepaj! Mékis csak jól mulattam én falun és
eszť a napot soha, te soha nem felejttem el.

Na te elég folt a trics-tracs!

Ki fatyok merülfe!

Itekeim lankadtak!

Metyek alutni; álmotni!

Ágygyó!

Bon női!

Szerelmes levél.

— Egy levelező lapról. —

Czernóvicz. 1891. Juni 3.

Szivem szeretett Kenéz Juliska, hej bé sokszor
jucz az eszembe ez idegen országba.

Nyiha nyiha olyat sóhajtozok utánnad, hogy még
az arkangyal is összeüti a finyes sarkantyú taréját.
Hej kirem is Szent Pétert, hogy szabadítsik még mán
e szomorú messzesígtül, mer mán kívánlak, ugy-
szinte ides anyámat.

Millijom rózsabimbó álgyon meg kedves, a kit tisz-
teltet a postással

Bür Ferencz

huszár káplár a harmadik századtul,
2-ik czugg.

Nevető fejfák.

I.

Ezernyóczszáz hatvannyóczba

Mult ki férjem: Boros Jóska.

Sok ideig külön éltünk;

Hóttá napján kibékültünk.

Habár sokat perelt velem,

Mégis ő vala mindenem.

Légy boldog a más világon

Kedves férjem! Ezt kívánom:

Özvegy Boros Józsefné.

II.

Keserves az ílet,

Keserves a halál;

Mert te Kun Zsuzsánna,

Felesígem valál.

Miattad hóttam meg

S megyek a pokolba,

De még ott sem leszek

Veled egy akolba.

Hogyha oda kerülsz

És ott ajtót nyicz rám,

A nagy üstbe doblak;

Én mondom: Ződ István.

A szerkesztő postája.

Cy. I. (Helyben.) A vers gyenge, nagyon
szurokszagú, hanem annak tartalmát jövő
számunkban közöljük de csak prózában.

Etsedy Albertnek (Helyben.) A balle-
rinákhoz irt verse most már idejét multa,
de meg nagyon is hosszú, minek mártja
budai keserű vízbe azt a pennát? Jobb
a rövid, mint a hosszú, higgye el ezt ne-
künk öreg költőtárs! — **Pathány Bercsi.** A levél későn ér-
kezett, a jövő számra pedig már idejét mulja; de ne is bánt-
suk szegény földkotrókat; elég sokat izzadnak ők; minek
csepegtessünk ürmöt a mulatságukba? — **Muci.** (Helyben.) A le-
vél hétfőn jött, a vasárnapi dolgot tehát nem láthattuk; ha
olyan érdekes, írja meg; de talán csak a templomban nem
történik valami istentelenség? Apage satanas! — **L-b.** (Hely-
ben.) Ugyan Béla! Hogy lehet írni ilyen méla verset? Ha más
irná efféle nyersét, mit szólna ön, a kritikus? Ugy-e azt mon-
daná, hogy: kuss! Mi nem mondjuk azt, hanem árva mun-
káját bedobjuk, nem a sárba, hanem a papirkosárba.

